

МАЙКА

Задъ прозорцитѣ мракътъ билъ падналъ ;
спрѣлъ вѣтрецътъ, угаснали лампитѣ ;
азъ, облегатъ на стола, заспалъ съмъ,
и въ сѣня ми полєка дошла си ти.

По лицето ми си ме погалила
и съсь сини очи си ме гледала,
както често си правила нѣкога,
на земята когато живѣла си.

Нѣщо хубаво си ми разправила,
и сѣнувалъ съмъ сребърни сѣнцица,
и съ ржка, на косата оставена,
си ме милвала кротко и дълго.

Следъ това си ме леко цѣлунала
и си литнала въ утрото ранно,
затова тѣй щастливъ се събудихъ
и извикахъ въвъ стаята ; „Мамо !“